

Arrest

nr. 227 331 van 10 oktober 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN RISSEGHEM
Messidorlaan 330 / 1
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. VAN OVERDIJN *loco* advocaat C. VAN RISSEGHEM, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 5 maart 2018 toe op het Belgische grondgebied en diende op 7 maart 2018 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 14 maart 2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op X 1984 geboren in X, Noord-Irak, Koerdische autonome regio (KAR). U bent een soennitische moslim van Koerdische origine. Uw vader was Baathist en werd daarom geïmigreerd. Hierdoor verhuisden jullie in de jaren '90 een tijdje naar Mosul. Toen de situatie kalmeerde keerden jullie terug naar Zakho. U verliet Irak in 2007 omwille van de problemen van uw vader en zijn Baathverleden en reisde naar Europa. Uw vingerafdrukken werden in een aantal Europese landen geregistreerd met name in Noorwegen in 2008, in Finland in 2009, in Duitsland in 2013 en in Zweden in 2013. U diende een verzoek om internationale bescherming in Zweden in op basis van de problemen die uw vader ondervond omwille van zijn verleden bij de Baathpartij en de algemene situatie in Irak. Uw verzoek werd echter negatief afgesloten in Zweden.

In juli 2016 keerde u vrijwillig terug naar Irak. U zou uiteindelijk een vijftal maanden in Irak verblijven. In de maand van uw terugkeer kwam u in Zakho in contact met O.(...), een vriend van vroeger. Hij vroeg of u geïnteresseerd was om te werken voor de PKK (Koerdische arbeiderspartij). U vroeg een aantal dagen bedenktijd en besloot vervolgens in te stemmen met het voorstel. U diende twee keer per week thee en sigaretten naar de PKK te brengen. De Asayish (Koerdische veiligheidsdienst) kwam hiervan op de hoogte en arresteerde u. De Asayish hield u gedurende een viertal dagen in hechtenis. U werd vrijgelaten op voorwaarde dat u het werk voor de PKK zou staken. U wachtte een tweetal dagen en begon toen opnieuw thee en sigaretten te vervoeren. De Asayish kwam dit opnieuw te weten.

U dook een tijdje onder bij verwanten en vertrok vervolgens te voet van Zakho naar Turkije. Vervolgens reisde u verder naar Istanbul. U belandde in Sofia, Bulgarije waar u werd opgepakt. U weigerde initieel om uw vingerafdrukken te geven, waardoor u gedurende een vijftal maanden opgesloten werd. Op 25 oktober 2016 was u het beu en gaf u vooralsnog uw vingerafdrukken waarna u vrijgelaten werd. U reisde verder naar Roemenië waar uw vingerafdrukken op 12 januari 2017 werden afgenomen. In Duitsland gebeurde dit op 30 maart 2017. U diende in Duitsland een verzoek om internationale bescherming in. De Duitsers oordeelden dat op basis van de Dublin verordening uw verzoek door Bulgarije moest behandeld worden. Daar u niet terug wilde naar Bulgarije reisde u verder naar Frankrijk en diende ook hier op 30 mei 2017 een verzoek om internationale bescherming in. De Fransen volgden de redenering van de Duitsers en gaven u eveneens een ticket om terug te reizen naar Bulgarije. U besloot dan maar door te reizen naar België waar u op 7 maart 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u een originele identiteitskaart, een kopie van een laissez-passer en een aantal facturen van de aankoop van thee neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging hoeft te koesteren zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie of er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Volgens uw verklaringen vreest u bij terugkeer naar Irak gearresteerd te worden door de Asayish omwille van uw werk voor de PKK. U vreest eveneens dat de PKK zou denken dat u over hen gesproken zou hebben en dat u bijgevolg ook door het geïmigreerd zou worden. U kan het CGVS hier echter allerminst van overtuigen omwille van volgende redenen.

Dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u door de Asayish geïmigreerd zou worden omwille van uw werkzaamheden voor de PKK.

U kan het CGVS er allereerst immers niet van overtuigen dat u daadwerkelijk sigaretten en thee aan de PKK leverde. Het is niet aannemelijk dat de PKK op u beroep moet doen om hen van thee en sigaretten te bevoorraden. U verklaarde dat bijna 30 % van Zakho en omgeving in handen is van de PKK. Dat ze geen beroep kunnen doen op iemand uit hun gelederen om hun te bevoorraden is dan ook merkwaardig en weinig geloofwaardig (CGVS p.15). Dit was absoluut onmogelijk volgens u. De PKK zat nochtans in de dorpen. Het hoeft geen betoog dat er ook aan de dorpen een zekere bevoorrading, waaronder thee en sigaretten, dient te gebeuren. Het is in dat opzicht weinig geloofwaardig dat ze extra mensen nodig hadden om enkel en alleen om thee en sigaretten aan te voeren.

Uw vriend O.(...) zou u met de PKK in contact gebracht hebben. U was zelf vreemd genoeg geen uitgesproken aanhanger van de PKK (CGVS p.18). Aangezien de PKK toch behoorlijk wat problemen blijkt te hebben met de rest van de overheid in Zakho is het merkwaardig dat ze zomaar iemand van wie ze de achtergrond niet kennen in hun midden opnemen om hen thee en sigaretten te leveren (CGVS

p.15). Er werd klaarblijkelijk niet eens een achtergrondcheck gedaan. U kon onmiddellijk mee met O.(...) naar de bergen waar u M.(...) ontmoette. Dit is opnieuw weinig geloofwaardig, ondanks dat u op het hart gedrukt werd dat alles geheim moest blijven en alles onopvallend moest verlopen, mocht u onmiddellijk mee naar de plaatsen waar de PKK zich schuilhield (CGVS p.18). U stelde dat ze u initieel niet vertrouwden. Met dit in het achterhoofd houdt het dan ook geen steek dat u onmiddellijk naar hun locatie overgebracht werd. Meer nog, u moest simpelweg zeggen dat u betrouwbaar was en dat u de geheimen van de PKK niet zou verraden om het vertrouwen van de PKK te winnen (CGVS p.19). Het is niet geloofwaardig dat dit voldoende was om voor de PKK te mogen beginnen werken. Zeker gezien het feit dat u jarenlang in het buitenland verbleef en nog maar pas was teruggekeerd naar Koerdistan.

Volgens uw verklaringen moest u twee controleposten passeren bemand door de Asayish op weg naar de PKK in de bergen. Aan de controlepost moest u zich identificeren. U toonde er telkens uw identiteitskaart die uitgegeven werd in 2007. Dit identiteitsdocument is al verschillende jaren uit roulatie genomen. De nieuwe identiteitskaarten zijn verschillende jaren in gebruik en er is zelfs al een identiteitskaart, ter grootte van een bankkaart in omloop (zie infomap). Dat u dan met een vervallen exemplaar van 2007 de controleposten probleemloos kon passeren is dan ook niet geloofwaardig (CGVS p.16). U beweerde dat u geen tijd had om een nieuwe identiteitskaart aan te vragen. Ook dit kan niet overtuigen. U moest immers slechts twee keer per week een levering brengen. U had aldus ruimschoots de tijd om een nieuwe identiteitskaart aan te vragen. U heeft nagelaten dit te doen. U verklaarde dat de controleposten bemand werden door de inlichtingendiensten. Deze bewering maakt het uiteraard nog minder geloofwaardig dat u met een verlopen identiteitskaart de controleposten kon passeren (CGVS p.16). U beweerde dat ze niet op de details gelet hebben. Nu kan er aangestipt dat het verschil tussen uw identiteitskaart en de huidige identiteitskaarten niet op details berusten. De kleur als ook de stempel en de stickers zijn heden ten dage volledig verschillend. Dat de inlichtingendiensten dit niet opmerkten is dan ook niet geloofwaardig.

Na uw arrestatie ging u naar eigen zeggen verder met het leveren van thee en sigaretten. Het is niet geloofwaardig dat u dit tout court voor elkaar kreeg omwille van volgende redenen. Volgens uw verklaringen kon u M.(...), uw contactpersoon bij de PKK, niet zelf contacteren. Er was immers geen bereik in de bergen. Telkens u een levering afzette, zei M.(...) waar u de volgende keer de levering naartoe moest brengen. (CGVS p.19). Ondanks dat u die man niet telefonisch kon bereiken en u niet op de afspraak was, aangezien u volgens uw verklaringen gearresteerd werd door de Asayish, kon u na uw vrijlating toch probleemloos M.(...) lokaliseren om uw levering af te zetten. Dit is niet geloofwaardig. U kon immers niet weten waar u M.(...) kon vinden aangezien hij u telkens pas van de volgende locatie op de hoogte bracht bij de laatste levering. U sprak dit tegen en beweerde dat u reeds voor uw arrestatie gezegd had tegen M.(...) dat u op een andere plaats wilde leveren (CGVS p.22). Dit wijzigt echter niets aan bovenstaande vaststelling dat u de afspraak gemist hebt en dus onmogelijk kon weten waar en wanneer u M.(...) zou treffen. Voorts is het merkwaardig dat u plotsklaps gaat beslissen waar er geleverd moet worden. Dat lijkt veeleer de omgekeerde wereld (CGVS p.22). Ondanks dat u een aantal dagen niet kwam opdagen op de afspraak met M.(...), werd u bovendien klaarblijkelijk niet om een uitleg gevraagd en werd er geen diepgaander onderzoek uitgevoerd door de PKK naar uw afwezigheid. U heeft zelfs niets verteld van wat er gebeurd was. Ook dit is niet aannemelijk gezien de geheimhouding die er rond de beweging van de PKK hing (CGVS p.22). Uw verklaringen over de leveringen aan de PKK zijn dan ook niet overtuigend en niet geloofwaardig.

U kan verder niet aannemelijk maken dat u daadwerkelijke gearresteerd werd door de Asayish. U verklaarde dat er op samenwerking met de PKK jaren gevangenisstraf stond en dat de gevangenen tijdens de gevangenisstraf gemarteld worden (CGVS p.17). U werd gearresteerd omdat u samenwerkte met de PKK. U werd hardhandig aangepakt waarna u snel bekende (CGVS p.19, p.20). U werd echter vreemd genoeg al na vier dagen vrijgelaten en dit louter met de boodschap dat u niet meer mocht samenwerken met de PKK. Dit strookt uiteraard niet met uw verklaring dat er een jarenlange gevangenisstraf staat op samenwerking met de PKK.

Ondanks dat u op de hoogte was van de jaren celstraf en de martelingen die u boven het hoofd hingen en die u aan de levende lijve ondervonden had, heeft u bovendien maar twee dagen gewacht alvorens uw activiteiten weer op te nemen. Moest u daadwerkelijk opgepakt zijn door de Asayish, er gemarteld zijn en moest u vrezen om opnieuw gearresteerd te worden omwille van uw samenwerking met de PKK, is het niet geloofwaardig dat u na enkele dagen opnieuw thee en sigaretten ging vervoeren (CGVS p.18, p.21). U verklaarde dat u zich heel slecht voelde na uw vrijlating, u was boos, waardoor u koppiger werd en u wilde natuurlijk ook geld verdienen (CGVS p.23). U besloot aldus opnieuw sigaretten en thee te vervoeren. Dit is uiteraard geen afdoende verklaring voor uw gedrag.

Bovendien kunnen er vraagtekens geplaatst worden bij de vragen die er volgens u gesteld werden tijdens uw detentie. Men vroeg u simpelweg wat u vervoerde, waar u uw goederen kocht en wat u hieraan verdiende (CGVS p.20). Dit is nutteloze informatie voor mensen die onderzoek voeren om netwerken van PKK en dergelijke op te rollen. Als u bekende dat u sigaretten leverde aan de PKK, is de eerste vraag die

er logischerwijs gesteld zou worden: Waar leverde u? Waar zitten die mannen van de PKK? En wie zijn dat nu eigenlijk? Dit was klaarblijkelijk niet het geval. Men wilde weten wat u verdiende met uw leveringen. U verklaarde dat u ontkennend antwoordde op de vraag of u iemand kende die zich aangesloten had bij de PKK. Dit antwoord werd zelfs aanvaard door de Asayish. Ook dit is weinig geloofwaardig. U moet op zijn minst een aantal contacten hebben om leveringen te kunnen uitvoeren. U kwam er blijkbaar vanaf met de vage bewoordingen dat u mensen zag die in burger gekleed waren en kalashnikov droegen (CGVS p.20). Dit is in de Koerdische context echter weinig opmerkelijk. U kan aldus niet aannemelijk maken dat u effectief door de Asayish gearresteerd werd aangezien het niet geloofwaardig is dat u op een dergelijke amateuristische wijze gedurende vier dagen ondervraagd werd.

Wat betreft uw vrees gelinkt aan de PKK dient er te worden opgemerkt dat aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde werkzaamheden voor deze organisatie en de problemen die u hierdoor zou hebben gekregen met de Koerdische veiligheidsdiensten, er evenmin enig geloof kan worden gehecht aan voorgehouden problemen met de PKK. Bovendien blijkt deze beweerde vrees puur hypothetisch en is ze op geen enkele concrete aanwijzing gebaseerd. U verklaarde dat u vreesde dat de PKK iemand naar de stad zou sturen om u iets aan te doen. U heeft echter niets meer van de PKK vernomen na uw laatste contact met hen. Ook uw familie werd met rust gelaten en werd niet benaderd door de PKK. U bevestigde dat uw vrees gelinkt aan de PKK volledig hypothetisch was (CGVS p.14). Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus dient u aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat. U moet deze vrees kunnen objectiveren en met concrete elementen substantiëren. Dat is hier allerm minst het geval.

Wat betreft het beweerde Baathverleden van uw vader dient er worden opgemerkt dat u deze kwestie niet aanhaalt als een asielmotief in onderhavig verzoek. Het feit dat uw verzoek om internationale bescherming waarbij u zich baseerde op dit asielmotief in Zweden werd afgesloten met een negatieve beslissing en u daarenboven besloot om vrijwillig terug te keren naar Irak waar u zich vestigde in uw vroegere woonplaats wijst allerm minst op een daadwerkelijke nood aan bescherming omwille van het voorgehouden profiel van uw vader die bovendien blijkbaar probleemloos in Zakho verblijft.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas en kan er niet geconcludeerd worden dat u in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De vluchtelingenstatus kan u dan ook niet worden toegekend, evenmin komt u in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2 a) of b) van de vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten veranderen deze appreciatie niet. Met de aankoopbonnen kan u hoogstens aantonen dat u thee en sigaretten aankocht. U kan met deze bonnen allerm minst aantonen dat die sigaretten en thee bestemd waren voor de PKK, laat staan dat u erdoor in de problemen kwam. Voorts kunnen die bonnen door eender wie ingevuld worden die een dergelijk scheurblokje heeft. U kan er aldus zelfs niet eens mee aantonen dat u effectief die goederen aangekocht hebt.

Uw identiteitskaart is een documenten dat al ettelijke jaren uit omloop is in Irak. Het betreft een verlopen identiteitskaart afgeleverd in 2007. U kan met dit document hoogstens een indicatie geven wat betreft uw identiteit en nationaliteit. De kopie van de laissez-passer toont enkel aan dat u van de Zweedse autoriteiten de mogelijkheid kreeg om terug te keren naar Irak.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Niettegenstaande

de diepe politieke en economische crisis blijft het geweld in de KAR relatief beperkt. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het terreurgeweld dat in Irak plaatsvindt.

Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vijf jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. Zowel in 2016, als in 2017 vonden er geen terroristische aanslagen plaats waarbij burgerslachtoffers vielen. Daarnaast vonden in de KAR sporadisch, kleinschalige en gerichte aanvallen plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. De zeldzame terreurdaden in de KAR, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. De zeldzame terreurdaden en lage aantal burgerslachtoffers veruiterlijkt zich in de massale aanwezigheid van Syrische vluchtelingen IDP's uit Centraal-Irak. Dit heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR echter wel verhoogd. De veiligheidscontroles aan de controleposten aan de grens met Centraal-Irak (en Syrië) werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder IDP's.

Naast de blijvende spanningen omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zwaar op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en de betwiste gebieden onder Koerdische controle. De gewapende confrontaties beperkten zich tot de betwiste gebieden maar de KRG verloor hiermee bij benadering 30 % van zijn de facto grondgebied en een groot deel van zijn olie-inkomsten. Daarmee is het politieke landschap van de Iraakse Koerden volledig door elkaar geschud.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Voor het eerst in tien jaar vonden sinds juni 2016 opnieuw Iraanse aanvallen plaats op de Noord-Iraakse grensregio in de strijd tegen Koerdische rebellen, meer bepaald op KDPI-doelwitten. Bij deze Iraanse aanvallen op het grensgebied van de KAR is er tot op heden geen melding gemaakt van burgerdoden.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Dohuk. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over luchthavens in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegtuigmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”*. Tevens voert verzoeker een kennelijke beoordelingsfout aan.

In zijn middel oppert verzoeker dat niet wordt betwist dat hij zeer jong is en weinig scholing heeft genoten en dat zijn vader een machtige politieman was ten tijde van de regering van Saddam Hussein. Verzoeker stelt dat zijn gezin destijds vaak diende te verhuizen en dat hun huis in brand werd gestoken.

Verzoeker stipt aan dat zijn vriend O., die afkomstig is van de Sindi-stam, door de overheid werd gearresteerd, maar dat verzoeker hiervoor verantwoordelijk werd gehouden.

Naar aanleiding van het argument van de commissaris-generaal dat het niet overtuigend is dat de PKK een beroep zou doen op verzoeker, meent verzoeker dat de commissaris-generaal in zijn beslissing vertrekt vanuit het standpunt van de PKK, maar zijn standpunt vergeet, terwijl verzoeker wel degelijk voor de PKK wil werken omdat hij een aanhanger is van de partij. Volgens verzoeker vergeet de commissaris-generaal dat O., de vriend van verzoeker, reeds lang voor de PKK werkte waardoor hij betrouwbaar was en de perfecte tussenpersoon was. Gezien die context, zo stelt verzoeker, was het niet zo vreemd dat hij voor de PKK kon werken.

Naar aanleiding van het argument van de commissaris-generaal dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker met zijn oude identiteitskaart de controleposten zou kunnen passeren, dat gestoeld is op de landeninformatie, brengt verzoeker in herinnering dat het om een veraf gelegen gebied gaat waar de oude identiteitskaarten nog in gebruik zijn. Verzoeker brengt in herinnering dat hij geen tijd heeft gehad om een nieuwe kaart aan te vragen en herhaalt dat zijn vader een voormalig politieagent was onder Saddam Hussein die door de lokale bevolking niet graag gezien was en verschillende keren heeft moeten verhuizen. Gezien zijn verleden en het gegeven dat hij voor de PKK begon te werken, is het niet ongeloofwaardig dat hij geen nieuwe identiteitskaart aanvraag, zo oppert verzoeker.

Waar de commissaris-generaal het ongeloofwaardig acht dat verzoeker na zijn detentie nog voor de PKK bleef werken, hoewel hijzelf verklaarde dat hij de contactpersoon niet meer kon bereiken, meent verzoeker dat het bestuur niet met al zijn verklaringen rekening heeft gehouden omdat hij had uitgelegd dat hij M. had kunnen terugvinden. Volgens verzoeker zijn er in het gebied veel aanhangers van de PKK waardoor het voor verzoeker niet onmogelijk was om opnieuw contact te leggen.

Voorts levert verzoeker kritiek op de overweging dat zijn arrestatie niet geloofwaardig wordt geacht omdat hij snel werd vrijgelaten. Verzoeker wijst erop dat de overheid ervan overtuigd was dat hij met de PKK samenwerkte en dat zij via verzoeker nieuwe informatie kon verzamelen over de PKK. Bijgevolg, zo meent verzoeker, is een snelle vrijlating erg nuttig voor de overheid. Verzoeker stipt ook aan dat hem wordt verweten dat hij zijn werk voor de PKK onmiddellijk hervatte, maar hij stelt dat hij overtuigd was en zijn medewerking wilde verderzetten en dat hij dan de bescherming van de PKK zou genieten.

Ingevolge de vaststelling dat hij geen informatie had verstrekt bij zijn arrestatie, stelt verzoeker dat de overheden besloten hadden hem vrij te laten en hem te volgen om zodoende meer informatie te bekomen over personen of plaatsen.

Tenslotte hamert verzoeker erop dat zijn vrees voor de PKK niet hypothetisch is omdat er een risico bestaat dat de PKK op de hoogte geraakt van het feit dat hij gearresteerd is waardoor hij zeker een risico loopt op vervolging in Irak.

Wat de subsidiaire bescherming betreft, betoogt verzoeker dat de verwerende partij in haar beslissing verwijst naar een 'COI Focus'-document dat van mei 2018 dateert en dat deze informatie te oud is waardoor de beslissing zou moeten worden vernietigd. Verzoeker is ook van oordeel dat de situatie kritisch blijft in het noorden van Irak en er spanningen zijn met de centrale regering en er een politieke en economische crisis heerst. Daarnaast, zo vervolgt verzoeker, zijn er aanvallen vanuit Turkije en Iran, waardoor er naar zijn oordeel een situatie van willekeurig geweld heerst, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker concludeert betreffende zijn hoedanigheid van vluchteling dat hij een risico loopt op vervolging omdat hij voor de PKK heeft gewerkt en omdat hij door de familie van O. wordt gezocht die hem verantwoordelijk achten voor de arrestatie van O.

Aangaande de subsidiaire bescherming stelt verzoeker dat hij tot de risicogroep behoort van mensen die met een oppositiepartij hebben samengewerkt. Daarnaast wijst hij erop dat de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kritiek blijft.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. De commissaris-generaal voegt middels een aanvullende nota van 12 september 2019 de verwijzing toe naar het EASO *Country of Origin Report Iraq: Security situation* van maart 2019 en de verwijzing naar het EASO *COI Report: Iraq – Internal Mobility* van 5 februari 2019.

2.2.2. Verzoeker legde ter terechtzitting een aanvullende nota neer waarbij hij een kopie van een medisch attest voegt van een hospitaal in Zakho van 13 september 2016 (Aanvullende nota, bijlage).

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om

alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt in de eerste plaats gesteld dat er in hoofde van verzoeker geen bijzondere procedurele noden kunnen worden vastgesteld.

Vervolgens stelt de commissaris-generaal dat het weinig geloofwaardig is dat de PKK een beroep zou moeten doen op verzoeker om sigaretten en thee te leveren omdat verzoeker geen uitgesproken PKK-aanhanger was en er geen achtergrondcheck werd doorgevoerd. Het is niet geloofwaardig dat verzoeker voor de PKK mocht beginnen werken hoewel hij jarenlang in het buitenland verbleef en slechts recent naar Koerdistan was teruggekeerd, zo overweegt de commissaris-generaal.

In de bestreden beslissing wordt ook gewezen op de verklaringen van verzoeker dat hij zich diende te identificeren bij twee controleposten die bemand werden door de Asayish op weg naar de PKK in de bergen, waarbij verzoeker zich identificeerde aan de hand van zijn vervallen identiteitskaart die in 2007 werd uitgegeven, hetgeen weinig geloofwaardig is.

Vervolgens is het volgens de commissaris-generaal weinig aannemelijk dat verzoeker na zijn arrestatie door de Asayish zijn activiteiten voor de PKK zou hebben verdergezet omdat hij niet in staat was om zijn contactpersoon zelf te contacteren en hij dus niet op de hoogte kon zijn van de plaats waar de volgende levering diende te gebeuren.

In de bestreden beslissing wordt ook gesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij daadwerkelijk door de Asayish zou zijn gearresteerd omdat hij na 4 dagen al zou zijn vrijgelaten, hoewel hijzelf verklaarde dat er jarenlange gevangenisstraffen staan op samenwerking met de PKK. De commissaris-generaal stipt aan dat verzoeker ondanks de zware straffen toch besloot om na twee dagen

zijn activiteiten voor de PKK te hervatten, hetgeen ongeloofwaardig is. Tevens wordt erop gewezen dat de verklaringen van verzoeker, over de vragen die hem tijdens zijn arrestatie werden gesteld, enkel nutteloze informatie opleverde die de autoriteiten niet in staat stelden een netwerk van de PKK op te rollen, hoewel verzoeker minstens een aantal contacten moest hebben gehad om de leveringen te kunnen uitvoeren.

Met betrekking tot de problemen die verzoeker zou hebben gekend met de PKK, haalt de commissaris-generaal aan dat hieraan geen geloof kan worden gehecht aangezien er evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoeker met de Koerdische veiligheidsdiensten zou hebben gekend omwille van zijn werkzaamheden voor de PKK.

Omwille van de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas wordt in de beslissing geconcludeerd dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en evenmin voor de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal wijst er voorts op dat de door verzoeker neergelegde documenten deze appreciatie niet wijzigen.

Wat de subsidiaire bescherming betreft, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de beslissing gesteld dat er actueel voor burgers in Noord-Irak geen reëel risico bestaat op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld.

2.5.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”* aangezien hij verzuimt uiteen te zetten welk beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht.

2.5.3. De artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5.4. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet bepaalt dat *“(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”*. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421).

2.5.5. Vooraf merkt de Raad op dat verzoeker een bijzonder parcours heeft afgelegd. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in de periode tussen de zomer van 2006 en de zomer van 2016 in Europa heeft verbleven, hoofdzakelijk in Zweden (AD, stuk 20, Dublin-overnameverzoek, 19 april 2018). In die periode diende hij meerdere asielaanvragen in en verbleef hij in meerdere Europese landen, onder andere in Zweden, Noorwegen, Finland en Duitsland (AD, stuk 20, Hit Eurodac, 5 maart 2018). Verzoeker werd op 7 juli 2016 vanuit Zweden gedwongen gerepatriëerd (AD, stuk 20, *Decision* Migrationsverket 25 april 2018) en zou tot oktober 2016 in Irak hebben verbleven. Daarna is hij wederom naar Europa vertrokken waarbij hij opnieuw een reeks asielaanvragen indiende in Bulgarije, Roemenië, Duitsland en Frankrijk (*Ibid.*). Uiteindelijk diende verzoeker in België op 7 maart 2018 nogmaals een verzoek in om internationale bescherming (AD, stuk 21, bijlage 26), waarbij hij zich baseert op feiten die zich in de zomer van 2016 zouden hebben voorgedaan.

2.5.6. Verzoeker kan bezwaarlijk worden bijgetreden waar hij in zijn middel stelt dat hij zeer jong is. Hij is immers geboren op 5 mei 1986 en ondertussen 33 jaar oud (AD, stuk 10, Documenten, *Laissez-passer*). Het gegeven dat verzoeker weinig scholing zou hebben genoten lijkt weinig relevant te zijn voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

2.5.7. In zoverre verzoeker zijn vrees voor vervolging koppelt aan het Baath-verleden van zijn vader, die naar zijn zeggen onder het regime van Saddam Hussein een belangrijke politiemann was, dient te worden

opgemerkt dat verzoeker deze vrees reeds had aangevoerd in het kader van zijn eerdere asielaanvragen die nooit aanleiding hebben gegeven tot het verlenen van internationale bescherming (zie stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, 15 februari 2019, p. 10-11). In de beslissing wordt hierover het volgende gesteld: *“Wat betreft het beweerde Baathverleden van uw vader dient er worden opgemerkt dat u deze kwestie niet aanhaalt als een asielmotief in onderhavig verzoek. Het feit dat uw verzoek om internationale bescherming waarbij u zich baseerde op dit asielmotief in Zweden werd afgesloten met een negatieve beslissing en u daarenboven besloot om vrijwillig terug te keren naar Irak waar u zich vestigde in uw vroegere woonplaats wijst allerminst op een daadwerkelijke nood aan bescherming omwille van het voorgehouden profiel van uw vader die bovendien blijkbaar probleemloos in Zakho verblijft.”* Terloops merkt de Raad op dat het enigszins merkwaardig is dat verzoeker probleemloos als medewerker van de PKK zou zijn aanvaard indien zijn vader een Baath-verleden zou hebben, aangezien dit eerder beperkte sympathie voor de Koerdische vrijheidsstrijd doet vermoeden.

2.5.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn vrees voor vervolging koppelt aan de medewerking die hij op vraag van O. had verleend door thee en sigaretten te bezorgen aan de PKK in de bergen in Qasrok en Sinat, die aanleiding gaf tot zijn arrestatie en ondervraging door de Asayish (AD, stuk 19, Vragenlijst CGVS 14 december 2018, vraag 5).

2.5.9. Samen met de commissaris-generaal merkt de Raad op dat het uiterst opzienbarend is dat verzoeker, na een verblijf van meer dan een decennium in het westen, waar de PKK als een terroristische organisatie wordt beschouwd, meteen het vertrouwen zou wekken en zou kunnen beginnen werken voor deze organisatie, zonder dat een uitgebreide achtergrondcheck werd doorgevoerd. Blijkbaar had verzoeker in 2016 voor het eerst contact met deze organisatie via M. (AD, stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, 15 februari 2019, p. 18) en had hij geen affiniteit met de standpunten van de PKK aangezien hij verklaarde dat hij niets met politiek te maken heeft (*Ibid.*). Verzoeker verklaarde dat hij had beloofd dat hij de geheimen van de PKK nooit bekend zou maken en dat dit volstond om hun vertrouwen te winnen (*Ibid.*, p. 19).

2.5.10. In zijn middel betoogt verzoeker plots een aanhanger te zijn van de PKK, hetgeen niet strookt met zijn eerdere verklaringen. Het gegeven dat zijn vriend O. reeds lang voor de PKK werkte, doet geen afbreuk aan het feit dat het weinig geloofwaardig is dat verzoeker meteen in vertrouwen werd genomen door een organisatie wier activiteiten door de overheid strafbaar zijn gesteld.

2.5.11. Verzoeker legde tijdens zijn gehoor uit dat de PKK beroep op hem deed omdat het te riskant zou zijn voor de PKK om met spullen van Zakho naar de bergen te trekken aangezien er onderweg twee controleposten zouden zijn (AD, stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, 15 februari 2019, p.15). Volgens verzoeker worden deze controleposten bemand door agenten van de inlichtingendiensten Asayish en Parastin, hetgeen op zich al vragen oproept. Verzoeker beweerde dat hij na voorlegging van een reeds lang vervallen identiteitskaart, die in 2006 werd uitgegeven (AD, stuk 16, Documenten, IK; AD, stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, 15 februari 2019, p. 6), probleemloos deze controleposten passeerde met de smoes dat hij wat ging ‘rondhangen’ (AD, stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, 15 februari 2019, p. 16). Daargelaten de vraag of verzoeker over een recentere Iraakse identiteitskaart beschikt, is het volstrekt onaannemelijk dat verzoeker *anno* 2016 probleemloos een controlepost zou zijn gepasseerd met een identiteitskaart die van 2006 dateert waarop zelfs de foto overduidelijk niet langer actueel is (AD, stuk 16, Documenten, IK). Verzoeker staaft zijn blote bewering dat het om een afgelegen gebied gaat waar de oude identiteitskaarten nog in gebruik zijn, niet met objectieve informatie, waardoor dit geenszins kan worden aangenomen. Aangezien verzoeker slechts één of tweemaal per week het traject tussen Zakho en de bergen aflegde, dat ongeveer 30 à 35 minuten in beslag nam (*Ibid.*, p. 15 en p. 17), kan evenmin dienstig voorgehouden worden dat verzoeker geen tijd zou hebben gehad om een nieuwe identiteitskaart, het belangrijkste persoonlijke document in Irak (AD, stuk 17, Landeninformatie, *Report Iraq: Travel documents and other identity documents*, Landinfo, 16 december 2015, p. 17), aan te vragen.

2.5.12. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij op de hoogte is van het feit dat op het verlenen van hand- en spandiensten aan de PKK in Irak jarenlange gevangenisstraffen staan en dat het risico bestaat dat men zal worden gemarteld (AD, stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, 15 februari 2019, p. 17-18). Verzoeker verklaarde vreemd genoeg dat hij tegenover de Asayish bekentenissen had afgelegd waardoor hem in principe jarenlange opsluiting wachtte, maar hij zou toch na 4 dagen zijn vrijgelaten (*Ibid.*, p. 18). In zijn verzoekschrift tracht hij deze volslagen onlogische gang van zaken te rechtvaardigen door te stellen dat hij als informant voor de overheid zou optreden. Er kan niet worden ingezien waarom verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet kon meedelen dat de overheid via hem informatie over

de PKK zou trachten te vergaren. Door *a posteriori* een andere wending te geven aan zijn relaas, slaagt verzoeker er niet in de ongeloofwaardigheid van de geschetste feiten op te heffen. Verzoeker slaagt er niet in de vaststelling te weerleggen dat de gegevens die door de Asayesh tijdens zijn verhoor werden gevraagd volstrekt nutteloos zijn in het perspectief van terreurbestrijding. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat hij hardhandig zou zijn aangepakt, maar dat er vooral vragen werden gesteld over wat hij leverde, waar hij die zaken kocht, hoeveel hij verdiende en over politieke aangelegenheden, die weinig dienstig zijn om een terreurnetwerk op te rollen. Door wederom in zijn verzoekschrift te opperen dat hij werd vrijgelaten opdat hij meer informatie zou kunnen bekomen over 'personen of plaatsen', slaagt verzoeker er niet in het weinig aannemelijke karakter van zijn initiële verklaringen om te buigen.

2.5.13. Verzoeker slaagt er ook niet in te verduidelijken hoe hij precies zijn werkzaamheden voor de PKK zou hebben kunnen hervatten na zijn arrestatie. Aangezien hij telkenmale voor elke levering afhankelijk was van een persoonlijke ontmoeting met M. ("*geen telefoon, in de bergen is er geen bereik*") die hem vertelde waar hij de volgende keer naartoe moest gaan (*Ibid.*, p. 19), kon hij, na zijn vrijlating, dus onmogelijk spontaan in contact treden met zijn opdrachtgever. Verzoekers stelling in zijn middel dat er in het gebied veel aanhangers zijn van de PKK waardoor hij opnieuw contact kon leggen, is moeilijk verenigbaar met de beweerde geheimhouding van de activiteiten van de PKK. Bovendien is het bijzonder onlogisch dat verzoeker zijn activiteiten voor de PKK onmiddellijk zou hebben hervat hoewel hij tijdens zijn arrestatie zou zijn gewaarschuwd dat de feiten zich niet meer mochten herhalen en hij op de hoogte is van de geldende straffen op dergelijk gedrag (*Ibid.*, p. 18).

2.5.14. Ter terechtzitting legt verzoeker een kopie neer van een medisch attest van een hospitaal in Zakho van 13 september 2016 (Aanvullende Nota verzoeker, bijlage). De Raad merkt op dat uit de vertaling blijkt dat het stuk werd afgestempeld op 13 september 2016, terwijl onderaan het document het jaartal 2017 is vermeld, waardoor twijfels rijzen omtrent de authenticiteit van dit stuk. De arts bevestigt dat de verwonding niet ernstig is, dat de oorzaak niet kan worden achterhaald en geeft aan dat het attest werd afgeleverd op vraag van de patiënt. Dit stuk kan bezwaarlijk als een bewijs van ondergane foltering worden beschouwd. Daarenboven had verzoeker tijdens zijn gehoor ontkend dat er een bewijs zou bestaan van zijn bezoek aan de dokter na zijn marteling, maar dat er wel een bewijs van de apotheek zou zijn (AD, stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, 15 februari 2019, p. 21). Het komt dus uiterst bevreemdend over dat verzoeker plots 3 jaar na datum komt aandraven met een medisch getuigschrift van een dokter.

2.5.15. De Raad stelt vast dat verzoekers verklaringen dat hij zou zijn gearresteerd omwille van samenwerking met de PKK volstrekt ongeloofwaardig zijn. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan verzoekers vrees voor de PKK ingevolge deze arrestatie of wraakacties van de familie van O. Verzoeker komt niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling, zoals bedoeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5.16. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1.

De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2.

Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Aangezien verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden, kan hij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet. Verzoeker kan in zijn middel niet dienstig voorhouden

dat hij een specifiek profiel heeft omwille van zijn samenwerking met een oppositiepartij omdat precies de aangevoerde hand- en spandiensten voor de PKK als ongeloofwaardig werden aangemerkt.

Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, stelt verzoeker in zijn middel dat de landeninformatie uit het administratief dossier niet langer *up to date* is. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker zelf geen landeninformatie heeft aangebracht die van recentere datum is en die een ander licht zou werpen op de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio.

De Raad stipt aan dat de commissaris-generaal middels zijn aanvullende nota van 12 september 2019 de landeninformatie wel degelijk heeft *geüpdatet* onder verwijzing naar het EASO *Country of Origin Report Iraq: Security situation* van maart 2019. Op basis van deze landeninformatie stelt de commissaris-generaal het volgende vast:

“Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. .

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle, waardoor de KRG een groot deel van zijn olie- inkomsten verloor. Na het Koerdische onafhankelijkheidsreferendum kampt de regio met een zware politieke crisis en machtsstrijd tussen de Koerdische partijen, alsook een diepe economische crisis. De aanhoudende spanningen met de Centraal-Iraakse regering omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, alsook de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden zet de relaties tussen de KRG en de Centraal- Iraakse regering op scherp, maar heeft tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van het ISF, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vijf jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden. Sinds 2016 vonden er geen terroristische aanslagen plaats waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van IS plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIL-activiteiten, geniet ISIL- steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten sinds januari 2018 meerdere vermeende ISIL-cellen hebben opgerold, voornamelijk in de provincie Suleymaniah. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. In december 2017 begon het Turkse leger ook grondoffensieven uit te voeren op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil toenam. Aan deze grondoffensieven kwam een einde nadat de Iraakse premier in september 2018 aan de federale grensautoriteiten de opdracht gaf de bewaking van de grens met Turkije te versterken.

Sinds een viertal jaar voert Iran, in de strijd tegen Koerdische rebellen, opnieuw sporadisch aanvallen uit op de Noord-Iraakse, meer bepaald op KDPI-doelwitten. De aanval in september 2018, waarbij Iran het hoofdkwartier van de KDPI viseerde, was de eerste Iraanse aanval waarbij er burgerslachtoffers te betreuren vielen.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers over luchthavens beschikt in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegtuigmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen."

Zoals blijkt uit wat voorafgaat wordt geenszins ontkend dat de situatie kritisch blijft en er in de Koerdische regio inderdaad spanningen bestaan omwille van politieke en economische problemen en aanvallen vanuit Turkije en Iran. Deze elementen zijn echter niet van aard om te concluderen dat een burger louter door zijn aanwezigheid in de Koerdische autonome regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op grond van de beschikbare informatie rechtsgeldig kon concluderen dat er in de noordelijke provincies voor burgers thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker heeft ook geen persoonlijke omstandigheden aangevoerd die tot gevolg zouden hebben dat hij een verhoogd risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

2.5.17. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 48/3, noch van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN